

Gondolatok, célok

Írta: Szániei Ádám - 2010.07.22 07:44

Ez az írás egy régi barátom szerzeménye. Érdeemes elolvasni, elgondolkodtató...

Ember természet ellen, ember ember ellen

Kaptunk egy világot, kaptunk e csodálatos bolygón egy testi életet. Nem kérdeztek meg minket. Ledobtak a Földre, hogy véghezvigyünk valamit. Ám a legtöbben nem tudjuk, mire vagyunk hivatottak. Kapaszkodunk, ki-ki egymásba, ki egy kergetett álomba, vagy bármi másba és ez által rombolunk legtöbbször. Meg vagyunk győződve arról, hogy valahol mi is vagyunk valakik. Ez egy természetes határig rendben van. Ám az utóbbi időkből olyan bizonyossággá váltott át meggyőződésünk, hogy fenségesnek érezzük magunkat. Kaptunk egy kész világot és birtokolni kezdtük azt. Ezelőtt nem volt semmink, akaratumk sem. Jellemző tulajdonságunk között a készen, küzdés nélkül kapott dolgok csak megerősítik bennünk birtoklási vágyunkat. Nagyhatalmúak szeretnénk lenni. Erőszerttel birtokoljuk azokat a dolgokat, amikért legtöbbször nem is küzdöttünk meg, de megérdemeltnek tekintjük őket, mert az ember mindenképp felett áll. Eddigi bizonytalan létünket kihatározva hirtelen kapaszkodni akarunk, biztos talajt keresve lábaink alá. Van egy bolygónk, a csodálatos Föld. Vajon tényleg arra hivatott, hogy elpusztítsuk? Ennyire hálátlanok vagyunk, lehetünk? Kaptunk egy ajándékot, ahol élhetünk, ahol tudónkbe szívhatjuk a friss levegőt (ami ma már nagyon ritka), mely minden levegővételünknel hozzájárul életünk fenntartásához és ennek ellenére jó részünk ügyet sem vet rá. Azonban amikor nem tudjuk magunkba szívni a friss levegőt azonnal felháborodunk. Miért nem óvjuk Földünket, hogy ne kelljen kicsinyes emberi tulajdonságokkal fellépni, mint az előbb említett felháborodás? És miért háborodunk fel akkor is, amikor szembe állítanak minket saját hibáinkkal? Miért szeretünk másokon mindent számon kérni, és miért lepődünk meg, ha minket is számon kérnek? Lábunk alá csodálatos talajt kaptunk, amin járhatunk, ami földi létünk bizonytalan járásában biztonságot nyújt. Ám járásunk sokszor bizonytalan és félénk. Mintha tudnánk, hogy hibásak vagyunk, de próbálunk elrejtőzni gondosan. Nehogy lebukjunk. Nem adunk bizalmat Földünknek és így Ő sem bíz meg bennünk joggal. Okkal. A talaj olyan a Földnek, mint embernek a lélek. Nélküle csak kapadoznánk a vízben, és rémült állapotban kapaszkodnánk valamiféle tárgyba, ami fenntarthat minket, hogy ne süllyedjünk el. Ezek a tárgyak leginkább saját gyengeségeinkre felhúzott mentségeink. Mindörökké kapaszkodunk beléjük. Talaj nélkül nincs föld. A talaj olyan a Földnek, mint embernek a lélek. Ahogy lélek nélkül sincs igaz ember. De talán mégis vannak, sokan, akik a nélkül élnek, egyre nagyobb láncot létrehozva a Föld köré. Megfojtják azt. A mag a földben kel ki. Ugyan ez a mag van lelkünkben is elásva és mi dönthetjük el, mikor engedünk neki szabad utat, hogy növekedni kezdessen. Ahogyan mi dönthetjük azt is el, hogy a helyen, ahol élünk, mikor segítjük természeti környezetünket ahhoz, hogy lélegezhessen Földünk. Mi szabjuk meg, mikor tesszük tönkre Földünket, de azt is mi szabjuk meg, hogy mikor becsüljük meg és ültetünk újabb és újabb magvakat a földbe, és hogy hagyjuk-e kinőni lelkünk magvait. Úgy, ahogy emberi testünknek, a helynek ahol élünk is szüksége van arra, hogy lélegezhessen. De csak egészséges lélegzés tartja fent az életet. És elégedett sóhajok. Amikor kivágjuk az esőerdőket, amikor más erdőket is megkopasztunk, mindig egy rossz érzés fog el. Mintha lelkemből tépnének ki egy darabot. Fájó, égető érzés ez. Fullasztó. Ez által a Föld tüdeje megbetegszik. Mint, amikor mi dohányzunk. Felesleges terhelésnek tesszük ki szervezetünket, ahogy a Föld szervezetét is. De mégis megtesszük. Természetesnek vesszük és tudatosan cselekszünk. Hiszen rombolni könnyebb, mint építeni. Van is egy ilyen mondás: "Ha nem tudsz építeni, legalább ne rombolj!" Milyen igaz. Gondolhatják a kivételek, akik kevesen vannak minden erőfeszítés ellenére. Vajon meddig tehetjük még ezt? Meddig maradunk büntetlenek? És a sumák tényleg megússzák a felelősségre vonást mindig? Gyakorta foglalkoztat a gondolat, hogyan lehetett az, ha őseink gondoltak ránk, s nem csak magukra, hogy mi is élhető életet éljünk majd utánuk, a mi generációnk miért nem gondol az utánunk jövőkre? Igazságos ez? Kaptunk egy helyet, ahol megtapasztalhatunk sok-sok érzést, élményt. Szerelmesek

lehetünk vagy mérgesek, hazudhatunk vagy lehetünk őszinték, de mi mindenkit megbüntetünk saját tökéletlenségünk miatt. Mind a környezetünket, mind embertársainkat. Foghatjuk-e arra, hogy az ember hibázik? Ha lehetőségeink megengedik, hogy szerethessünk, a legtöbben nem élünk vele, ha nem adottak a lehetőségek, sóvárgunk utána. Ha hazudhatunk, élünk vele. Ha nem vagyunk puskacső elé állítva, akkor is megtesszük. Tényleg fegyver kell ahhoz, hogy az ember igazat mondjon?! Hol az egyensúly? Azt hisszük, van akkora hatalmunk, hogy büntetlenül megússzuk egymás- és élőhelyünk tönkretételében vállalt cselekedeteink következményeit. Egyetlen százalék...csak ennyivel kellene többet adnunk magunkból mind környezetünknek, mind embertársainknak. Ha beszorozzuk a jelenlegi népesség számával, ami lassan eléri a 7 milliárdot, akkor ez egy 7 milliárd %-al jobb világot teremtene. A mag növekedésnek indulna...

Jagicza Gellért 2010.07.22.

=====